

07.10.2012 - KATECHEZA 58: CO MA WSPÓLNEGO Z EUCHARYSTIĄ ABRAHAM I WYJŚCIE IZRAELITÓW Z EGIPITU?

Zgodnie z odwiecznym zamiarem Bożej Opatrzności wszystkie wydarzenia Starego Testamentu oraz związane z nimi postacie nie spełniały jedynie roli historycznej w odniesieniu do określonego czasu i miejsca, ale były przede wszystkim symboliczną antycypacją, która zapowiadała rzeczywistość nadprzyrodzoną. Wspomniana rzeczywistość osiągnęła swoją pełną realizację w Osobie Jezusa Chrystusa, który jest ostatecznym Objawieniem Bożym zarówno dla Narodu Wybranego, jak i dla całej ludzkości w myśl słynnych słów Świętego Augustyna: *„Fundament prawdziwej religii chrześcijańskiej stanowią historia i prorocтва, aby Boża Opatrzność dążąca do zbawienia rodzaju ludzkiego mogła objawić się w czasie, doprowadzając ludzi do pierwotnego stanu świętości ze względu na życie wieczne”* (**O prawdziwej religii, 7, 13**).

Na przykład w Psalmie **109** odnajdujemy ważną zapowiedź, iż Mesjasz będzie Kapłanem, ale nie według porządku i wymogów starego przymierza, które nakazywało, iż tylko potomkowie Lewiego mogli otrzymywać godność kapłańską (**Lb 3, 6-10**). Kapłaństwo Mesjasza natomiast, nie pochodzi z żadnego pokolenia, ale wprost z nieba a jego symbolem jest tajemnicza postać Melchizedeka pojawiająca się na początku historii biblijnej, której Abraham, Ojciec wszystkich wierzących, składa hołd. Pismo Święte wskazuje, iż Melchizedek nie złożył ofiary ze zwierząt, ale złożył chleb i wino, jako ofiarę chwały na cześć najwyższego Boga oraz jako zapowiedz Eucharystii, najdoskonalszej ofiary Chrystusa miłej Bogu Ojcu (**Rdz 14, 18**).

W noc wyjścia Izraelitów z niewoli egipskiej, kiedy Anioł śmierci przechodził przez Egipt zabijając wszystko, co pierworodne, odrzwia domów Izraelitów zostały oszczędzone, dlatego że zostały naznaczone krwią baranka paschalnego (**Wj 12**). Ów baranek paschalny jest symbolem Chrystusa, prawdziwego Baranka Bożego, który ofiarowuje się podczas Eucharystii, jako przebłaganie za nasze grzechy. Podczas długiej wędrówki Izraela na pustyni, Mojżesz, prorok i wyzwoliciel, który jest symbolem przyszłego Mesjasza, wstawia się do Boga i błaga o pokarm, aby odzyskać utracone siły w uciążliwym pochodzie w nadziei dotarcia do ziemi obiecanej. Bóg wysłuchuje Mojżesza i wokół obozu pojawia się manna, chleb pochodzący z nieba, aby żywić lud Boży pielgrzymujący na drodze do ziemi obiecanej (**Wj 16, 4**).

Manna z nieba, którą karmili się Izraelici to symbol Eucharystii, w której Chrystus karmi nas swoim Najświętszym Ciałem, abyśmy nie ustali w naszej ziemskiej pielgrzymce do Królestwa szczęścia, miłości i pokoju. Symbolem tego Królestwa była ziemia obiecana. Wszystkie wydarzenia biblijne powyżej wspomniane są prefiguracją największego skarbu, jakim jest Eucharystia, którą możemy się karmić. Zakończmy naszą katechezę słowami Świętego Cyryla Aleksandryjskiego: *„O cudowna tajemnico! Dobroci niepojęta! Stworzyciel ofiarowuje Samego Siebie stworzeniu na pokarm. Ten, który jest źródłem życia oddaje się śmiertelnym, aby karmili się i pili... Przyjdźcie, jedzcie moje ciało, zachęca, pijcie moją krew, którą przygotowałem dla was”* (**Homilia 10**).